

Divil. Jeg troer tvertimod, at, hvad her vedtages, er sikkert, ja, langt mere sikkert end Bestemmelser i mange Fredstractater, der jo affluttes „til evige Tider“.

Justitsministeren: Der er gjort en Bemærkning med Hensyn til Affattelsen af et Numer i den Paragraph, der omhandler Islands særlige Anliggender. Sætter man Priis paa Guldstændighed, er det ikke vanfleligt at stille et Forslag i saa Henseende, der da, som jeg troer, maatte lyde paa, at der skal staae: „Den borgerlige Ret, Strafferetten og den dertil hørende Retsspleie.“ Udtrykket „Retsspleie“ er valgt i Overensstemmelse med tidligere Beslutninger af dette Thing, og vi bevæge os her paa et Omraade, hvor der ikke er Skygge af Divil, fordi efter den tidligere Althingslovgivning intet Menneske kan tvivle om, at den hele Ret, som kommer til Prøvelse og Afgjøvelse ved Domstolene, hører til de særlige Anliggender. Dette er betegnet ved Ordet „Retsspleie“, men sætter man virkelig Priis paa en aldeles udtømmende Forklaring i saa Henseende, er det meget let der at tilføie et Par Ord, og vi have her, som jeg mener, et naturligt Udgangspunkt i det første Punkt i Grundlovsbestemmelsen af 1855, hvor Grøndsen blev dragen mellem Fælles og Særligt i Forholdet mellem Rigsdag og Rigsraad. Men, som sagt, Udtrykket er valgt i Overensstemmelse med tidligere Beslutninger af Thinget, og jeg troer, at efter hele den historiske Udvikling, efter Althingsforordningerne — lige fra den af 8de Marts 1843 — kan der ikke opstaa mindste Divil. Ordet „Retsspleie“ er tvertimod netop et karakteristisk og betegnende Udtryk, som viser, at der ikke er Tale om enhver Ret, men kun om den, der finder sin Haandhævelse ved Domstolene. — Med Hensyn til Sagen i dens Heelhed kan jeg ikke Andet end takke de ærede Medlemmer, som paa forskjellig Maade have støttet den Dpfattelse, som ligger paa Bunden af hele den Foranstaltning, Regjeringen har truffet ved atter at optage den islandske Forfatnings sag, efter at den paa en Maade var henlagt efter det foregaaende Ministeriums Indstilling, og ved at bringe

Sagen frem paa den Maade, som skeet er. Jeg kan endog takke det ærede Mindretal for den Aand, der gik gjennem hans Udtalelser, og det velvillige Sindelag, der hos ham viste sig, om det end kom til at see ud som uvenlig mod Lovforslaget, da han ender med et Forslag om at forkaste det. Det ærede Medlems Bemærkninger, hvorved han begrundede sit Standpunkt, nemlig at Forslaget ikke gik vidt nok, men at han ønskede et større Bidrag, haaber jeg at kunne betragte som en Modvægt mod en Ytring i Betænkningen, hvor der antydes en vis Tilbøielighed til under visse Forudsætninger at nedsette, hvad her er foreslaaet. Denne Ytring kan maaffee volde mig Banskfeligheder paa et senere Stadium, men jeg haaber, at man haade her og under Sagens senere Behandling vil erkjende, at de Forslag, der her ere fremkomne, ikke ere individuelle Forslag, som ere udsprungne af en ny og frisk Dpfattelse af den nuværende Regjering, men at det, der her foreligger, er et Forsøg, støttet paa Alt, hvad der er forhandlet om Sagen, for omsider at bringe dette Spørgsmaal for Rigsdagens Bedkommende til en Afgjøvelse. Jeg troer, at det vil erkjendes, hvad den statsretlige Side angaaer, at Forslaget er affattet saa forsigtigt som muligt, med den bestemte Billie — ganske vist — ikke at opgive nogen Ret, der tilkommer det danske Rige, men ligesaafuldt med den sikre Forvisning, at der ikke paa noget Punkt er traadt den islandske Befolknings Ret for nær. Forslaget er bragt frem med den Overbevisning, at, naar en Sag i længere Tid har været forhandlet, saa kræver Lovgivningsmagtens egen Ansæelse og Værdighed, at det kommer til en Afslutning paa en passende og hensigtsmæssig Maade. Og hvad selve Summen angaaer, troer jeg, at det vil erkjendes, at efter Alt, hvad der er passeret i Sagen tidligere, efter de Forslag, der ere vedtagne her i Folkethinget, og efter den Maade, hvorpaa Regjeringen derefter er optraadt, vil Ministeriet ikke kunne komme til det islandske Althing med en lavere Sum, og jeg lover det høitærede Thing, at, hvis De ville vedtage Forslaget, som det foreligger, skal jeg af yderste Evne anstrænge mig for at gennemføre Sagen i Lands-